

[Ingerlise Koefoed]

Indholdet skal afgøres af et teaterråd for hovedstadsområdet og af de enkelte teaterbestyrelser, og ingen af disse steder skal der kunne sidde mennesker, der sidder i amtsråd eller i kommunalbestyrelser.

Vi ønsker, at der i hovedstadsområdet skal være mulighed for en fri scene. Vi ønsker, at Østre Gasværk skal inddrages meget mere aktivt og dagligt i hovedstadsområdets teaterliv – ikke mindst til dans og musikdramatik og til udenlandsk turnéteater. Endelig ønsker vi selvfølgelig også, at hele hovedstadsområdet skal have de samme tilskud, som landsdelsscenerne i det øvrige amt får, nemlig 50 pct.'s tilskud fra staten, sådan som det hidtil har været muligt for landsdelsscenerne.

Glistrup (FP):

Snart er der gået en snes år, siden fremskridtsbevægelsen blev aktør på den danske politiske scene, og dér har vi selvfølgelig som en af vore opgaver måttet bedømme de sandsynlige konsekvenser af de forslag, der er blevet stillet fra forskellige politiske partiers side. Hvis man slår tilbage, vil man kunne se, at vore vurderinger af deres virkninger på den pågældende sektor inden for det offentlige har vist sig at passe præcis, til trods for at et utal af ministre har stået på denne talerstol og sagt, det er drømmemilliarder, sådan som kulturministeren gjorde det her. I de syv år, der snart er gået siden den nuværende regerings tiltræden, har vi oplevet, at den offentlige sektor er eksploderet, ikke mindst på Kulturministeriets område og ikke mindst inden for teatersektoren; ministeren bekræftede selv tallene 100 pct. og 200 pct.

Derfor tror jeg, ministeren skulle være lidt forsigtig med – som sine forgængere – at kalde det drømmemilliarder, når det hver gang har vist sig, at Fremskridtspartiet har fået ret i sine forudsigelser.

Men tidstypisk – og typisk for denne debat fra de syv gammeltænkende partier her – var det, at ministeren siger: Hvis Fremskridtspartiet virkelig har ret, vil de jo være dansk teaters redningsmænd, for ministeren opfatter det på den måde, at dansk teater reddes, hvis det bliver sovset ind i tilstrækkelig mange hundreder af milliarder, hundreder af millioner kroner og milliarder kroner i øgede skatteydertilskud, og det er dér, vejene skilles.

Vi mener ikke, at debatten er rigtig. I debatten har man lagt afgørende vægt på, hvad der ønskes af skuespillernes fagforening, dramatikerne fagforening og andre scenearbejders fagforeninger, men ikke på det, der efter vores mening er det væsentlige i en lødig teatersituation, nemlig hensynet til forbrugeren, til publikum. Det er slet ikke det, der har været talt om. Tilskuddene skal gå til alle dem, der har deres interesseorganisations indflydelse, og det er det, man har talt om.

Det er bl.a. typisk, at Danmarks to største teatre – Radioteatret, TV-Teatret – overhovedet ikke har været inde i billedet, til trods for at det nok er noget, der tilfredsstiller publikums behov i ganske eventyrlig grad, når vi nu forhåbentlig får et rigt udbud af privatdrevne radiostationer og privatdrevne tv-stationer, så vi kan vende tilbage til Radioteatret, som vi kendte det i 1930'erne, 1940'erne, 1950'erne, og tilbage til TV-Teatret, som vi kendte det i Leif Panduros storhedsår i 1960'erne. Så får vi virkelige teateroplevelser. At der desværre er sket en degenerering af dem, der driver Danmarks Radio, TV 1 og TV 2, og hvad de andre statsinstitutioner hedder, er noget andet, men vi ved, at vi kan vende tilbage til ordentlige forhold.

Hr. Duetoft siger, at en del af teateroplevelsen er, at man i pausen ude i foyeren kommer sammen og kan tale om, hvorvidt naboens kone er blevet skilt, eller hvad det nu var, der blev udtrykt som det væsentlige ved teateroplevelsen. Men vi har efterhånden groende op i Danmark med de arbejdstidsforkortelser, vi har oplevet, og med den udvikling, der er sket i retning af bedre skoleuddannelse osv., en række amatørteatre, der supplerer det professionelle teater, som vi får via de elektroniske medier, på den allerbedste og allermest fremragende måde ved, at de i teaterforeninger meget ofte laver ting med lokalt islæt, og hvor de ikke drømmer om at søge en øre i tilskud, men hvor de faktisk morer sig, så de med glæde betaler et kæmpe-mæssigt kontingent og ofrer i massevis af deres aftener på at deltage selv og være med til at lave teater, og hvor forsamlingshuset fyldes af deres venner og familie og bekendte osv., når forestillingen kører. Det er på den måde, dansk teater klares, med selvhjulpne privatteatre, med alle de mange lokal-tv-teatre og lokalradioteatre, som vi nu forventer at få med de 38 muligheder på tv-skærmen osv., kombineret med den per-